

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Årg. VII.

ROCK ISLAND ILL., och Moscow, Idaho, September 1906.

No. 9.

**Guds härliga namn, trefaldiga boning
och välsignade verksamhet.**

INVIGNINGSTAL

vid kyrkoinvigningen i Portland den 2
september af konferensens ordf.,
PASTOR MARTIN L. LARSON.

Ty så säger han, hvilken namn
är Stor och Hög, den Evige och
Helige: Jag bor i höjden och i hel-
gedomen och när den, som haren
förkrossad och ödmjuk anda, på
det jag skall vederkvicka de öd-
mjukes anda och vederkvicka de
förkrossades hjärta. Es. 57: 15.

Dyra Immanuels-församling!
Med dessa ord hälsar Herren dig
på denna din stora högtidsdag.
Gud har i nåd infriat ditt namns
betydelse. Han har varit med
dig. Han har gifvit dig trogna
lärare, hvilkas verksamhet han
bekrönt med framgång till själars
frälsning. Du har ej blott varit
moderförsamlingen inom konfe-
rensens, utan äfven den största
församlingen inom dess sköte.
Det är med stor glädje vi i dag
samlas med dig inför Immanuel
för att fira denna stora högtid,
då vi få inviga detta sköna tem-
pel till en Herrens helgedom.

En kyrka är ju byggd förnämligast
för att Gud där skall tala
genom sitt ord till människorna,
och att de där skola höra och lä-
ra för att sedan under veckans
alla dagar i ett kristligt lif om-
sätta hvad de hört och lärt. "Så
säger han", Herren. Så börja
våra sköna textord, hvilka gifva
oss anledning att vidare tala om
GUDS HÄRLIGA NAMN, TREFALDIGA
BONING OCH VÄLSIGNADE
VERKSAMHET.

I.

De härliga namn, hvarmed den
profetiske anden här benämner
Gud, äro Stor, Hög, Evig och
Helig. Hvart och ett af dem har
stor betydelse.

Gud är stor, ty han är den för-
ste och störste af alla. Han är
stor i majestätet, härlighet och
makt. "Se, himmelen och alla

himlars himlar kunna icke rym-
ma honom. Han har himmelen
till sin tron och jorden till sin fo-
tapall; hvar finnes då den tron,
som icke är hans och öfver hvil-
ken icke han befaller efter sitt all-
visa råd? Inför hans fötter sko-
la alla konungar kasta sina kro-
nor. Inför hans ansikte skyla
alla änglar sina ansikten. Honom
tillbeder, prisar och lofvar allt
skapat i himmelen och på jor-
den. Härom läsa vi i den heliga
psaltaren: "Sjungen till Herrens
ära en ny sång, sjungen till Her-
rens ära, alla länder. Sjungen
till Herrens ära, lofven hans
namn, förkunnen från dag till
dag glädjebudskapet om hans
frälsning. Förtäljen bland hed-
ningarna hans ära, bland alla
folk hans under. Ty stor är Her-
ren och högtlofvad, fruktansvärd
är han mer än alla gudar. Ty
folkens alla gudar äro afgudar,
men Herren är den som hargjort
himmelen. Majestät och härlig-
het äro inför hans ansikte, makt
och glans i hans helgedom. Gif-
ven åt Herren, I folkens släkter,
gifven åt Herren ära och makt;
gifven åt Herren hans namns ära,
bären fram skänker och kommen
i hans gårdar. Tillbedjen Herren
i helig skrud. Alla länder bäfve
för hans ansikte." Och i en annan
psalm läsa vi: "Halleluja! Lof-
ven Herren från himmelen, lofven
honom i höjden. Lofven honom,
alla hans änglar, lofven honom
all hans här. Lofven honom, sol
och måne, lofven honom, alla ly-
sande stjärnor. Lofven honom,
I himlars himlar och I vatten of-
van himlarna. Ja, de skola lof-
va Herrens namn, ty han bjöd,
och de blefvo skapade, och han
gaf dem deras plats alltid och för
evigt; han gaf dem en lag, och in-
gen öfverträder den. Lofven Her-
ren från jorden, I hafsdjur och
alla djup, eld och hagel, snö och
dimma, du stormvind, som ut-
rättar hans befallning, I berg och
alla höjder, I fruktträd och alla

cedrar, I vilda djur och all bo-
skap, I kräldjur och bevingade
fåglar, I jordens konungar och
alla folk, I furstar och alla dom-
are på jorden, I ynglingar, så ock
I jungfrur, I gamla med de unga.
Ja, de skola lofva Herrens namn,
ty hans namn allena är högt,
hans majestät når öfver jorden
och himmelen."

Till den store Gudens ära sjun-
ger ock den kristna församlingen
bland oss:

"Höga majestät! Vi alle
för dina fötter nederfalle:
ditt lof från våra hjärtan går.
Evig är din makt och ära;
dig jord och himmel vittne bära:
af allt ditt verk du offer får.
Dig lofva kerubim,
dig sjunga serafim,
Hosianna!
Helig är Gud,
all världens Gud,
all krafts och nåds och visdoms
Gud!"

Vår store Gud kallas och Hög.
Han är högt upphöjd öfver alla
himlar. Hans höghet öfvergår
all tankeförmåga. Han är abso-
lut Herre öfver alla sina skapade
verk och högt upphöjd öfver dem
alla. Han är högre än de högsta
änglarna. Han är den ojämför-
lige. I anseende till alla sina gu-
domliga egenskaper är han den
absolut fullkomlige. Ja, ousäg-
ligt och obegripligt stor och hög
är Herren vår Gud. Saligt är i
sanning det folk, hvilkets Gud
Herren är, det folk, som han har
utkorat till sin arfvedel.

Gud kallas vidare Evig. Han
äger det oändliga lifvets fullhet.
Han är i absolut mening obero-
ende af tiden. Han är utan be-
gynnelse och utan ände. Vikun-
na ej begripa hansevighet, ty vår
tanke är alltför inskränkt. Men
skriften vittnar kraftigt om detta
Guds namn i vår text. Det heter:
"Förrän bergen blefvo till och du
frambragte jorden och världen,
ja, från evighet till evighet är du,
Gud." "Du är den samme, och
dina år skola icke hafva någon

ände." Hos honom är lifvets källa. Han har evig makt och gudom. "Han är före allt." En person begärde en gång af dr Martin Luther att få veta, hvad Gud sysselsatte sig med hela den långa, långa evigheten före världens skapande. Den fromme, men kvicke doktors svar blef detta: "Gud satt under den tiden i en björkskog och skar ris för att därmed tukta sådana människor, som göra onyttiga frågor." En utesäglig tröst och glädje är det för oss andliga varelser att hafva en sådan Gud, som med rätta heter Evig. Må vi göra Guds vilja, så skola ock vi förblifva evinnerligen.

Vår text benämner ock Gud den Helige. Såsom sådan är han till väsende, vilja och domar vida skild från allt orätt. Det står ej i vår förmåga att mycket tala om detta hans namn och denna hans egenskap, men hvad säger den heliga skrift därom? "Jag är Herren, eder Gud. Och i skolen hålla eder heliga och vara heliga, ty jag är helig." "Ingen är helig såsom Herren." "Du är helig, du som tronar ibland Israels lofsånger." "Lofsungen Herren, I hans fromma, och prisen hans heliga namn." Om de seräfer, som enligt profeten Esaias' syn stodo ofvanom Herren, heter det: "Och den ene ropade till den andre och sade: Helig, Helig, Helig är Herren Sebaot." Denne helige Gud är vår Gud. Då höfves det oss att vandra inför honom i helighet och rättfärdighet i alla våra lifsdagar, ty utan helgelse får ingen se Herren.

II.

Han som har så härliga namn har ock den härligaste boning. Han säger: "Jag bor i höjden." På ett annat ställe säger Esaias: "Majestätisk är Herren, ty han bor i höjden." Hvad är väl denna höjd annat än det Salomo nämner, när han talar om "himmen och alla himlars himlar", som dock icke kunna rymma honom. Sakarja talar om "Herrens helgedoms boning." Och Paulus skrifer till Timoteus, att "konungen öfver alla konungar och Herren öfver alla herrar bor i ett otillgängligt ljus." Det står ej i människoförmåga att säga något om eller fatta något af

denna Guds härliga boning, men vi böra af hjärtat fröjda oss däröfver, att vi hafva en så härlig Gud och att vi en gång, om vistå fast i tron intill änden, skola få bo med vår Gud i denna härliga boning.

Men vår Gud bor ock i helgedomen. Redan vid Sinai steg han ned och fyllde tabernaklet med sin härlighet och tog sin boning i det samma. Sedan dess har han manat människor att bygga helgedomar, i hvilka han velat bo ibland sitt folk. Jerusalems härliga tempel var ju en längre tid hans helgedom på jorden. I tidens fullbordan kom Herren Jesus för att i sin egen person uppfylla alla de förebildande handlingar, som i århundraden öfvats i Jerusalems tempel. Sedan var Gud icke mera särskildt fäst vid templet i Jerusalem. De första kristna firade till en början sina gudstjänster i privata hus. Under förföljetider höll man sammankomsterna i grottor och bergklyftor eller hvarest man bäst kunde vara dold för hedningars efterspaningar. Vid slutet af andra seklet började man bygga kyrkor. För nattvardens firande ägde de ett bord, som kallades altare, och en upphöjd plats, hvarifrån bibellektionerna förelästes. Denna upphöjda plats motsvaras ju tydligen af vår predikstol. Genom sina nådemedel bodde Herren bland sitt folk, hvarhelst det samlades i hans namn.

I hafven här byggt ett skönt tempel, en helgedom åt Herrens namn. Församlade med eder för att afskilja detta hus till Herrens tjänst och boning fröjdas vi gemensamt öfver Herrens ord: "Jag bor i helgedomen." I detta tempel vill han sålunda bo ibland eder. Här vill han samla eder och gifva sig tillkänna för eder. Här vill han utdela sin välsignelse åt hvarje troende själ.

Men han, som är helig, som bor i höjden, vill ock bo i sina barns hjärtan. I vår text säger han: "Jag bor när den, som har en förkrossad och ödmjuk anda." Hvilka motsatser! Han bor på samma gång i det högsta och det lägsta rum. Men detta är dock ingen motsats, ty en ödmjuk anda är den mest passande boning för Herren, emedan den är en lef-

vande personlighet. Den ödmjuka, troende själen öfverlämnar sig själf helt åt Gud och vill endast hafva Gud och låta honom helt upplysa sig. Så uppfyller Herren hvad som fattas i själen. Han bor i en sådan själ för att fylla anden och hjärtat, hågen, tankarna och viljan med sitt gudomliga lif.

III.

Detta gifver oss då anledning att slutligen säga några ord om hvad vi i vårt ämne kallat: Guds välsignade verksamhet. Därom säger vår text: "På det jag skall vederkvicka de ödmjukes anda och vederkvicka de förkrossades hjärta." Redan denna ödmjuka anda och detta förkrossade hjärta äro en del af Guds välgörande verksamhet, ty utan Guds verk genom nådemedlen och hans Heliga Ande funnes där icke i världen några sådana andar eller hjärtan. Människan är af naturen stolt, till dess hon genom Guds nåd ödmjukat sig under hans mäktiga hand. Hon är en hårdhärtad varelse, tills hon blifvit krossad af lagens hammare. När hon sålunda förödmjukad och sönderkrossad nedsjunker inför Herren, så förbarmar han sig öfver henne. Då inträder han i hennes hjärta och tar sin boning där. Då börjar han att vederkvicka henne.

Men dessa sköna ord äro icke blott ställda till dem som just genomgått den första stora bättringen, de kunna ock till Guds pris tillämpas på alla ödmjukade och förkrossade, i någon nöd eller sorg stadda människor. Vi må här tänka på de kära Guds barns exempel, som vi finna i de heliga skrifterna, huru Herren vederkvickt dem. Vi tänka på hur Job var "förskräckt", huru David var i "hjärtats ångest och i trångmål", huru Daniel var "förskräckt och föll på sitt ansikte", huru Paulus var hos de kristna i Korint "i svaghet och i fruktan och i bäfvan", och han säger på ett annat ställe: "Vårt kött hade ingen ro, utan vi voro på allt sätt trängda: utifrån strider, inifrån förskräckelser." Men samme Paulus kunde ock säga: "Jag är appfyllt med hugsvalelse, jag öfverflödar af glädje i allt vårt betryck." Och de an-

dra ofvannämnda Herrenstjänare finga och erfara Guds vederkvickelse och nåd. Ja, vår Herre och Frälsare själf klagade ju: "Min själ är djupt bedröfvad intill döden." Men Gud har vederkvickt honom, upphöjt honom och gifvit honom ett namn, som är öfver alla namn.

Häraf ser du tydligen, du Gud-älskande själ, att du är ej den förste bland Guds barn, som får gå esomoftast med ett förskräckt, beklämdt och betungadt hjärta. Herren förskräcker ej de sina i sin vrede, han näpser dem icke i grymhet. Han slår blott för att få hela. Han pröfvar Abrahams tro blott för att få stärka den. Hörom några af skriftens heliga ord om denna vederkvickelse: "Jag skall vederkvicka de trötta själar, och alla försmäktande själar skall jag mätta." "Väl pröfvade du oss, o Gud, du lutttrade oss såsom silfver luttras; du förde oss i fängelse, du lade en tung börda på vår rygg; du lät människor fara fram öfver vårt hufvud, vi måste gå genom eld och vatten, men du har fört oss ut och vederkvickt oss." "Stärken slappa händer och vederkvicken sviktande knän." "Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen." "Kommen till mig", säger Jesus, "I alle, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder." Ingen kan så vederkvicka och trösta, ingen så sköta och bära som han. Villkoret för att få denna vederkvickelse är att komma till Jesus. Hafva vi kommit till honom? Annars kom nu, och hafva vi börjat komma, så låtom oss fortsätta, ty vi behöfva ständigt den andliga vederkvickelse han gifver.

Älskade församlingsmedlemmar och öfriga landsmän i denna stad! Måtten I genom det ord, som här skall predikas, och de sakrament, som här skola förvaltas, allt bättre och bättre lära känna denne vår store, höge, helige och evige Gud. Att rätt känna honom är enligt Jesu eget ord evigt lif. Är du liten, svag, oförmögen? Din store och höge Gud är mäktig och en mästare till att hjälpa. Blir du trött och matt i öknens sand och under stridens hetta, så sätt dig ned en stund i denna helgedom inför hans ansikte, som bor här; öpp-

na ditt hjärta för honom, så skall du få erfara den ljuftva, saliga vederkvickelse, som han gifver. Se till, att han får bo i ditt hjärta och leda dig med sin Ande, så kommer snart den dag, då du får flytta från jämmerdalen hem till honom, som bor i höjden.

"En evig, oförgänglig fröjd
det blifver,
som fridens Gud i himlens höjd
mig gifver,
där Jesu vänner
med palm i händer
lofsjunga Lammet, som de sina
känner.

Ack, att jag dit ur sorg och strid
må komma,
där Gud församlar i sin frid
de fromma!
Min Jesus vände
snart mitt elände
i fröjd och salighet förutan ände!

Beredd håll mig, o Jesu Krist,
att vänta
din ljuftva ankomst, när du sist
vill hämta
ur tåredalen
från jordekvalen
din brud till dig i ljusa fröjdesalen!"

"O, klarhet, som fördrifver
all tidens dunkelhet!
O, härlighet, som blifver
min lott i evighet,
där alla tungor höja
den Allrahögstes pris,
och alla hjärtan röja,
att Gud är god och vis!"

Amen.

Tro, gärningar och rättfärdiggörelse.

(Jak. 2: 14—26).

PREDIKAN

af dr G. A. ANDERSON vid konferensmötet
i Saron-församling i Powell Valley, Ore.,
den 30 augusti 1906.

Vägen till lif och frälsning är *smal*. Jesus själf har sagt oss det. Redan därför är den vägen svår att finna och lätt att komma af. Därtill är människohjärtat sådant, att det ständigt vill den orätta vägen. Ej så underligt, att många gå vilse. Luther illustrerar detta på sitt kraftiga sätt. Människan, säger han, är lik en full gubbe på en smal väg med diken på båda sidor. När han vill akta sig för att falla i det ena diket, ramlar han i det andra.

Och dock, säger oss Guds ord, är vägen till frälsning så tydlig, att icke ens den enfaldige behöfver fara vilse. Vi ha därför ingen

anledning att förtvifva om den vägen,—men välbetänkt behöfva vi att vandra för att icke komma vilse.

Det är den egna inneboende onda *begärelsen*, som drager och lockar oss ifrån den rätta vägen. Så säger Guds ord. Så säger ock min egen erfarenhet under de år jag sökt själf vandra och äfven vägleda andra på den smala vägen. Vore det ej för denna medfödda starka begärelse, så vore saken jämförelsevis enkel.

Och dock är begärelsen icke allsmäktig. Mot en känd och erkänd gudomlig sanning kan han icke alltid behålla sitt herravälde i hjärtat. Därför ligger det i hennes intresse att förvaunda Guds sanning i lögn. Därtill sträfvar hon ock ständigt. Hon är all villfarelses moder. Och så långt min erfarenhet går, röra sig dessa villfarelser oftast omkring trenne stycken i vår heliga tros-lära: *tro, gärningar och rättfärdiggörelse*. Vår text, jämförd med några andra skriftens rum och väl begrundad, skall hjälpa oss till klarhet i dessa stycken och deras inbördes förhållande.

För vår frälsning, för vår vandring på lifvets smala väg, finnes intet outhärligare än *tro* — verklig, lefvande tro. "Den, som tror och blifver döpt, skall varda frälst; men den, som icke tror, skall varda fördömd." Därför söka våra andliga fiender förvilla vår blick, så att vi få en orätt föreställning om tron. Så fanns redan på Jakobs tid sådana, som trodde sig äga en frälsande tro blott därigenom, att de höllo för sant att Gud var *en*. De hade gifvit ett kallt förståndets bifall till detta centrala uppenbarelses-faktum och kanske till allade andra uppenbarelsesfakta. Detta kalla de tro, och tro att denna tro skall frälsa dem. Jag tror mig ha funnit en och annan af samma trosskola — vid sjukbesök. Efter nödig inledning har jag frågat: Ni skall i alla fall dö, nu snart eller framdeles; är ni ock beredd att dö och möta eder skapare och domen? Med förvåning i rösten har man svarat: "Jag är icke en hedning. Jag tror på Gud och Kristus med. Det har jag alltid gjort. Jag har aldrig i hela mitt lif tviflat på att det finns en Gud." Därmed är

saken fullkomligt afgjord. Frågas något om lifvet, så heter det: man blir ju i alla fall icke salig på sina gärningar, tron allena frälsar. Till sådana ropar Jakob i helig nitälskan: din tro gagnar dig till intet. Den är lika tom och lika litet värd som den kärlek, som säger till den hungrige: mätta dig, och till den nakne: kläd dig och gå i frid, men ger dem intet att mätta och kläda sig med. Det är icke *kärlek*, det är ett tomt ord, som endast hämnar den nödställda. Vill du, o fåfängliga människa, veta, att tron utan gärningar, utan frukter är död!

En död människa är icke mer människa, utan ett lik. Hon är ju lik en människa till formen, ja, lifsfärgen återvänder stundom till kinderna, men allt lif, rörelse och kraft saknas. Så med den döda tron. Hon är egentligen ingen tro, fast hon liknar den i det hon har trons föremål, Gud, hans ord och gärningar. Man bekänner sig tro på en Gud, men man lever precis efter sin natur, och om man trodde på ingen eller likt grekerna på fyrtio tusen, så blir lifvet likadant. Man tror på Guds ord och därför på omvändelse, på helgelse, på barmhärtighet och dom, men all denna tro verkar icke omvändelse, daglig bättring, helgelse och barmhärtighet och fruktan för dom. Den är mer död än djävlarnas tro. Den gagnar ej. Den kan blott häna Gud och bedraga sin ägare. Att vänta frälsning af en död tro vittnar om stor förblindelse. Man måste leva i stor tanklöshet. Eller tänker man kanske, att man så ofantligt hedrar Gud med att erkänna att han finns till — skall han känna sig så *smickrad* af sådan erkännelse, att han skall buga sig och öppna himmelens portar för dessa, som dagligen slagit honom i ansiktet med sin olydnad för hans bud? Den tro, som icke förmår att ändra vårt lif på denna sidan grafven, skall förvisso ej kunna ändra vårt tillstånd på den andra sidan.

Och här är Paulus ense med Jakob. I Kristus Jesus gäller hvarken omskärelse eller förhud något, utan tron, som är verksam genom kärleken. Om Paulus i första hand hade haft sam-

ma läsare som Jakob, hade han kanske sagt: I Kristus Jesus gäller hvarken tro utan gärningar eller gärning utan tro — hvarken döda gärningar eller död tro något, utan en levande tro, som visar sig genom kärlekens gärningar.

Och nu, icke sant, äro vi alla färdiga att framträda och två våra händer och förklara oss fria från död tro? Vi tro, att Gud kräver omvändelse, daglig bättring, helgelse, och därför låta vi dessa stycken finnas ibland oss. Vi vilja för ingen del drabbas af Jakobs dom: du fåfängliga människa, eller af Jesu dom: densom hör dessa mina ord och icke gör dem skall jag likna vid en fåvitsk man; icke varder hvar och en kommande in i himmelriket, som säger till mig: Herre, Herre, utan den som *gör* min Faders vilja, som är i himmelen. Men skynda sakta, min vän, när du vill fara fram till Pilati tvätt-skål. Vandra den vägen välbetänkt. Din tro är levande och verksam i några stora hufvudpunkter. Är den det ock på alla punkter? Vi tro t. ex., att Jesus befallt alla sina lärjungar och därför äfven oss att predika evangelium för hela skapelsen. Ha vi ock gjort allt vi kunnat för att främja missionens heliga sak både i kristenheten och i hednavärlden? Om icke, så har vår tro i denna punkt varit mer eller mindre död.

Gud bjuder oss i sitt ord, icke blott att vi skola befitas oss om goda gärningar, utan äfven att vi skola *fullborda* helgelsen i Guds räddhåga, att bortlägga all köttets och andens besmittelse. Du tror detta Guds ord, denna Guds vilja om oss. Har du ock gjort fullt allvar med att göra den och till den ändan brukat alla nådens medel och tillfällen? Om icke, har din tro i detta stycke varit mer eller mindre död. Hör du, min vän, i stället för att två oss och förklara oss fullkomligt oskyldiga till all död tro, så låtom oss innerligt bedja kraftens och lifvets Helige Ande att uppliva vår tro, att upprätta trons lydning i hela vårt inre troslif. Då skall hvarje del af vår troslära blifva fruktbarande. Då skall vår tillväxt i nåd hålla jämna steg med vår tillväxt i kunskap.

Tro utan gärningar är alltså en död tro. Gärningar utan tro äro ock *döda gärningar*. Den, som litar på att hans döda tro skall frälsa honom, bedrager sig själf. Den, som litar på att hans döda gärningar skola frälsa honom, bedrager sig ock. Och jag fruktar, att de äro fler, som bedraga sig med döda gärningar än med en död tro. *Döda* gärningar kallas de i Ebreeerbrevet. Paulus kallar dem *lagens* gärningar. Han menar alla de gärningar en människa gör, då hon står under lagen — hon gör dem, drifven af fruktan för straff och i hopp om att de skola försona synden och vinna Guds nåd och ynnest. Om dessa gärningar säger Paulus, att de kunna i ingen mån rättfärdiggöra eller frälsa. Tvärtom, den som umgås med lagens gärningar har mist Kristus och är under *förbannelsen*.

Hvarför? Jo, den som litar på sina gärningar till frälsning kan icke lita på Kristus. Med sitt litande på gärningar säger han: Kristus duger icke. Om han litar på Kristus *och sina gärningar*, så säger han att Kristus icke förslår, icke räcker till, utan måste ha gärningarna till hjälp. Medvetet eller omedvetet ringaktar man Kristus, eller rent af föraktar eller förkastar man honom. Ej underligt, att man på så sätt råkar under förbannelsen.

Men denna Pauli lära om att *lagens* gärningar, genom hvilka man vill upprätta sin egen rättfärdighet, äro förkastliga, hade en del missförstått och missbrukat ända därefter, att de ansågo *alla* gärningar onyttiga, ja, t. o. m. skadliga. Sådana funnos, när Jakob skref sitt bref, och jag tror de finnas än i dag. — 30 a 40 år sedan voro de fler. Jag såg själf en, som trodde sig vara andras lärare, med största allvar skaka på hufvudet och säga: "Förmana icke till, tala icke om goda gärningar. Det är mycket farligt; det leder till lagträldom. Blifven ståndande i den frihet, hvarmed Kristus friat eder."

Så tillämpade man allt hvad Paulus sagt om *döda, lagens* gärningar. Själftva uttrycket är illaluktande och föraktligt. Lika gärna kunde man tala om hvita korpar eller om fyrkantiga cirklar. Så glömdes man alldeles bort,

att själfva trons apostel säger, att ingen tro duger utom den, som är verksam genom kärleken, och att Kristus återlöst och renat åt sig ett egendomsfolk, som befitar sig om *goda gärningar*.

Om dessa goda gärningar säger Jakob i texten, att han vill visa sin tro med dem. Det finns intet annat sätt att visa dem för människor. De äro lefvande frukter af en lefvande tro på vår Gud och Frälsare. De äro icke farliga. Det finns ingen möjlighet att blifva för flitig eller ifrig i deras öfvande.

Jag har läst om en slaf, som blef friköpt af en människovän. När slafven förstod, hvad som skett, kröp han som en mask i stoftet till sin välgörares fötter och bad på det ifrigaste att få tjäna den, som friköpt honom. Det skulle blifva hans lifs sällhet att alltid få tjäna honom. Så länge han hörde till slafägaren och stod endast i ett lagiskt förhållande till honom, gjorde hans lagens gärningar af fruktan och för att slippa piskans slag. Sin välgörare tjänade han af tack-sam kärlek.

Detta exempel visar den väsentliga skillnaden mellan lagens gärningar och sannskyldigt goda gärningar.

Om rättfärdiggörelsen säger Paulus gång på gång: Gud är den, som rättfärdigar. Han är domaren, som säger: dina synder förlätas dig, och det är gjort. Han är redo att förlåta. Och han är rättfärdig och rättfärdiggör endast den, som är af Kristi tro. Verklig, lefvande tro är därför ett villkor för rättfärdiggörelsen. Trons frukter, sannskyldigt goda gärningar, vittna om och uppenbara tron och rättfärdiggörelsen inför människor. Se Abrahams stora lifsgärning, då han var redo att offra sin son, löftets son.

Min vän, känner du att du behöfver syndaförlåtelsens stora nåd, se då icke på dina gärningar, icke heller på din tro, utan på den korsfäste Frälsaren. "En blick på den korsfäste lifvet dig ger." Gud är den, som rättfärdigar. Amen.

Den som lönar godt med ondt, honom följer Guds välsignelse.

The Amiableness of the Lord's Tabernacles.

On the above topic Rev. C. E. Frisk delivered an address at the dedication of the new church in Portland, Ore., Sunday, Sept. 2. After congratulating the congregation upon the completion of its beautiful new home, he said in part:

The church is indeed the mainstay of the state and community, the mother of the greatest and noblest attainments of mankind, and the grandest and most blessed institution founded upon the earth; for it is a divine institution against which the gates of hell shall not prevail. The church towers over the wrecks of the mighty, their kingdoms and principalities, and shall do so over the wrecks of time, because it is founded upon the eternal rock, Christ Jesus, the Son of the living God. Blessed that city or community whose churches thrive and grow strong and sound in faith and whose dens of infamy and sources of corruption are blotted out.

Only a true child of God loves and delights in his tabernacles and the true worship of the triune God. But, even though the world were full of those who mocked and denied the declaration of the psalmist about the amiableness of the Lord's tabernacles, still that would not invalidate or refute the Scriptures or make them an untruth, for God is truthful though every man should be a liar, and his words remain an eternal truth. We cannot by our belief or disbelief make or unmake the truth thereof. It is sad, indeed, that there are those who have no delight in the tabernacles of the Lord, to whom it is the greatest torment to attend services and engage in devotional exercises and Christian works, but whose chief and only delights are the vain, frivolous and debasing carnal pleasures.

Now we observe an increasing delight in worldly institutions of enjoyment — theaters, skating rinks, the dance-hall—all sorts of pastimes, or the comforts of home, and at the same time a waning of the delight in the Lord's tabernacles. And verily such is the craving for these

worldly pleasures that churches are planned, constructed and equipped to supply these various so called needs of the times and the pleasure-hunting public. Against such decline we must ever guard.

No, it is not the house, the tabernacle, with all its grandeur and paraphernalia, which prompts a God-loving soul to proclaim his delight in the Lord's tabernacles, for the sublimest and most devout acclaims of that kind have been oblivious to the works and services of man. It requires a quickened, God-communing soul, one whose joy is in God, in his commandments, his way, his salvation and life; one who has tasted the buoyant, electrifying, rejuvenating elixir of divine life, eternal life, and has come to the sanctuary of God, casting off his worldly cares, bent upon nothing but the worship of God in truth and in spirit. He may then have been on Mount Gerizim, in Jerusalem, in Portland, or the most insignificant place under the sun.

Here is the fount of regeneration, the heavenly nursery, the place of holy covenant and the well-supplied armory for a successful life contest. Here the Good Shepherd leads us to the green pastures and living waters, refreshing our souls and spirits, pouring out upon us his blessings to overflowing. Here we are trained to love and bless God and our fellow men, to become the best of citizens of the present government and citizens of the kingdom of God. Here in the Lord's tabernacles the Lord of Hosts gives his commands and most tenderly cares for us and supplies all our wants.

May your beautiful sanctuary be crowded to the doors with such worshipers as shall say in truth: "How amiable are thy tabernacles, O Lord of Hosts," and may your pastor be given grace to proclaim the Gospel message from a heart overflowing with that same delight, and may that joy in the Lord's sanctuary become ever mightier and mightier and finally merge into the grand song of praise to the Lamb that was slain and hath redeemed us unto God with his blood. Peace, love, joy and faith be multiplied unto you, and a steady growth in all Christian graces and virtues through Christ Jesus, our Lord.

Columbia,

officielt organ för Columbia-konferensen, utgifves den 15 i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktör:

Pastor N. J. W. NELSON,
823 East 5th St.,
MOSCOW, IDAHO

Prenumerationspris:

För helt år i förskott.....50 cents.
För helt år till Sverige.....65 "

Erläggas icke prenumerationsavgiften inom 3 månader efter förfallotiden, så begäres 75 cents.

Columbia.

Vol. VII. No 9.

September 15, 1906.

Published monthly by
Augustana Book Concern,
Rock Island Ill.

Price.
50 cents a year.

Entered at Rock Island Post Office as second class mail matter.

OBSERVERA!

A den å tidningen eller omslaget fastklitrade adresslappen angifves, till hvilken tid tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerationsstiden är utlupen, och att prenumerationen bör förnyas. Då enskild prenumerant insänder sin afgift, erhåller han ej skriftligt kvitto, utan datot å adresslappen framflyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjliga misstag och oegentligheter.

Konferensens ämbetsmän.

Pastor M. L. Larson, ordförande,
911 Stewart st., Seattle, Wash.
Pastor Gustaf E. Rydquist, sekreterare,
1717 Franklin ave., Astoria, Oreg.
Pastor C. J. Renhard, kassör,
170 N. 19th st., Portland, Ore.

Sedan konferensens organisation har säkerligen intet annat så betydelsedigt beslut fattats som det vid nyligen hållna möte om upprättande af ett konferensläroverk. Detta beslut fattades efter grundlig diskussion fredagen den 31 augusti 1906 i Saronförsamlingens i Powell Valley, Ore., kyrka. Skrif upp i minnets bok denna vår skolas födelsedag och födelseort! Beslutet var enhälligt. Skolan kommer att förläggas i Coeur d'Alene, Idaho, på en välbelägen plats vid Spokanefloden. Må detta företag få åtnjuta Guds nådefulla välbehag och trofasta ledning och blifva konferensen till mycken välsignelse. Må det ock röna allt vårt folks välvilliga och frikostiga understöd. Nu gäller det att oför-

dröjligen skrida till verket och insamla medel till en lämplig läroverksbyggnad att börja med. Meningen är att icke slå på i stort, utan gå försiktigt och välbetänkt tillväga. Dock torde vi icke gärna kunna börja med mindre än omkring tio tusen dollars, och det beloppet borde vi som konferens kunna åstadkomma, om vi hafva rätt kärlek till saken. För byggnaders uppförande och löpande utgifter vore nog bäst att icke använda gåfvan från staden eller gåfvan från hr Firch, utan låta dessa utgöra början till en s. k. endowment fond till betryggande af läroverkets framtid. Må nu blott vår blifvande skola varmt omhuldas af allt vårt folk.

* * *

De vid mötet närvarande medlemmarna af den nyvalda skoldirektionen jämte pastorna Bengtson och Hawkins samt hr Hult företogo omedelbart efter mötets slut en utflykt till Carlsborg, ett kolouisationsföretag, för hvilket pastor Renhard står i spetsen. Där höll sagda direktion sitt första möte och åstadkomen tillfälligt organisation. Helt naturligt kunde då föga uträttas, men man rådgjorde om åtskilligt rörande den viktiga skolsaken. Pastor Jespersen ombads att taga hand om insamlingen af nödiga medel för den första byggnadens uppförande. Vi tillönska honom mycken framgång i utförandet af detta uppdrag. Må han öfverallt finna öppna plånböcker! Hvem vill vara den förste att insända en tusen-dollarsläpp till honom? Han är när som helst färdig att mottaga större eller mindre bidrag för antydda ändamål. Nu gäller det att tala litet och göra mycket.

* * *

Det nu hållna konferensmötet var i likhet med sina föregångare i allo godt och uppbyggligt. Guds ord predikades rikligen i trenne församlingar. Det skall enligt Herrens löfte icke komma fåfängt tillbaka. Stor gästvänskap bevisades mötesdeltagarna. Immanuelsförsamlingen är att gratulera med anledning af sin sköna kyrkobyggnad. Med förenade ansträngningar torde församlingen snart nog kunna aflyfta den stora skuldbördan, och då

får hon anledning till ännu större glädje.

Vi hade ämnat nedskrifva några intryck från vår vistelse vid såväl detta möte som Tacoma distriktets möte förliden månad i La Conner och vårt besök i Bellingham-pastoratet, men tid och utrymme medgifva det icke nu. Således inskränka vi oss till att uttala vår glädje öfver det framåtskridande, som vi allestädes förnummo. Församlingarna i Powell Valley, Portland, La Conner, Bellingham och Clearbrook hafva alla fått glädja sig öfver betydliga framsteg och utveckling. Må detsamma allt framgent blifva deras del genom vår Guds innerliga godhet. Till våra värdfolk å de skilda platserna säga vi ett hjärtligt tack för bevisad kärlek och gästvänskap.

* * *

Pastor Gustaf Bergman lämnade i medio af denna månad sitt verksamhetsfält inom vår konferens. Han tillträder omedelbart pastoralvården om församlingen i Varna, Ill. Mycket kommer han att saknas inom konferensens brödrakrets, och synnerligast kännes saknaden efter honom stor i Bellingham-pastoratet, som han troget betjänat i något mer än två år. Må Herren snart gifva pastoratet en annan trogen lärare. Välsigne Herren pastor Bergman å hans nya arbetsfält.

* * *

Alls inga nyheter hafva inkommit från församlingarna för detta nummer! Det var ju bra fattigt. Hoppas vi få så mycket mer af den varan för nästa nummer. Bröder, glömmen ej att skicka oss nyheter den 1 i hvarje månad!

Bilder af den nya kyrkan i Portland och dess pastor hade vi tyvärr ej tillgång till för detta nummer, ledsamt nog. Hoppas kunna visa dem för våra läsare i den närmaste framtiden.

Hjärtligt tack till de prenumeranter, som hörsammat vår bön om prenumerationsavgiftens erläggande för i år och betalandet af gammal skuld.

* * *

En af våra prenumeranter, som nyligen insände likvid för tidningen, begagnade tillfället att därjämte gifva uttryck åt sitt

hjärtas tankar i vissa stycken på det kyrkliga och andliga lifvets område. Vi återgifva här det väsentliga af brevets innehåll:

"COLUMBIA är en god tidning och utför en god mission. Mycket mer torde dock kunna skrivas i densamma om vikten af verkligt kristet församlingslif inom vårt samfund. Det är nog långt ifrån hvad det borde vara i detta hänseende i våra församlingar. Det synes nästan hvart man kommer, som om de reformerta samfundet taga vårt kristna folk. En viss församling jag känner utgör nära nog ett undantag från många andra församlingar, som jag besökt, ty i den församlingen är det dock något lif i andligt hänseende. Kanske den församlingen är den enda i, där bönemöten hållas hvarje vecka i all skröplighet. Jag vet dock icke. Det är mycket ledsamt att höra, att den och den pastorn är emot att ha bönemöten. En annan församlings tro var vida omtalad för några år sedan, men när pastor X. kom dit, så blef det slut med bönemötena. De gamla troende i församlingen klagade däröfver, och en del gick till andra samfunds-församlingars möten. Pastor Y. är en mycket begåfvad predikant, men han är emot bönemöten, det hörde jag, när jag var i hans församling. En annan sak som jag lagt märke till är, att en stor del af våra pastorer äro rädda för att predika väckelse. De predika, snart sagdt, som om hvarenda en af deras åhörare vore en troende kristen. Pastor Z. hör dock icke till dem. Han säger folk sanningen fritt och oförskräckt, både offentligt och enskildt. Sådana predikanter äro att värdera. Sedan vid våra konferens- och missionsmöten — hvarför nöja sig våra pastorer med att bara offentligt predika? Hvarför gå de ej och samtala med en eller annan medvandrare till evigheten om det enda nödvändiga efter gudstjänstens slut, då så gyllene tillfällen gifvas? En annan sak vill jag också påpeka, och det är våra församlingars ungdomsföreningar. Programmen vid dessa föreningars möter äro ofta hvad man kan kalla ogudaktiga. Jag har ofta sagt, och jag säger ännu, att dessa program nedrivna hvad

hvad en troende predikant söker att uppbygga i andligt hänseende med sin predikan. Hvarför kunna icke dessa program vara sant kristliga, i stället som nu så ofta är fallet, att det tillgår på världens vis vid ungdomsmötena? Sådant ofog skulle icke tillåtas i någon församling. Våra församlingars fester kunde nog också hafva en mera kristlig prägel, än hvad de mångenstädes hafva. Om det vore mera kristligt lif i våra församlingar, och om alla våra pastorer mera nitälskade för själars frälsning, så skulle många flera själar bli vunnna för Herren, mera penningar skulle då inflyta till missionskassan och flera af våra unga begåfvade män skulle då ägna sig åt predikoämbetet. De reformerta samfundet skulle då ej heller taga vårt troende folk, som de nu göra på många platser. En sak till vill jag påpeka. Om främlingar besöka våra gudstjänster, så är det vanligtvis ingen mer än pastorn, om han har tid, som bryr sig om att gå och hälsa på dem efter gudstjänstens slut. Den öfriga delen af församlingen står vanligtvis och ser på främlingarna, och mångenstädes gör äfven prästirun detsamma. Om nu församlingsmedlemmarna hjälpte sin pastor att välkomna dessa främlingar till församlingens möten, talade med dem och visade intresse för dem, så är det säkert, att många, många af dem skulle vinnas för församlingen och Guds rike. Se, hur de reformerta arbeta på att få vårt folk. Våra präster borde bortlägga prästkappa och prästkrage. Detta yttre påhäng är mera till skada än gagn i Guds rike. Detta onödiga är rent af i vägen för framgångsfull andlig verksamhet. Mycket mera kunde påpekas. Hoppas, att vi få se någon artikel i COLUMBIA öfver något som jag nu antydt. Har nu ej velat kasta skugga öfver våra församlingar eller pastorer. Synd och skröplighet finnes öfver allt i kristenheten, ej minst bland de reformerta. Själ är jag den förnämste bland syndare. Jag har blott nämnt om förhållandena såsom jag sett dem. Om den församling, jag först nämnde och dess lärare, är intet annat än godt att säga. Och bättre blir

där, om Gud får omvända allesammans i församlingen. Gud har dock gjort stora ting där. Honom allena vare äran. Af nåden ären I frälsta."

* * *

Så långt brefskrifvaren. Vi ha ingen anledning att betvifla hans genomärliga uppriktighet, men han lider uppenbarligen af en sjuklig benägenhet att uppleta och förstora felen i hans egen kyrka. Ett sådant fel är icke det minst farliga. I fråga om det andliga lifvet i våra församlingar, så är nog åtskilligt att önska, och i stället för att föra detta förhållande till tofvs bör hvar och en, som lefver det nya lifvet i Kristi tro, på sina knän bära denna nöd fram till Herren i trons innerliga bön. Och verksamheten inom våra församlingar har till uppgift just det att genom nådemedlens förvaltning söka frambringa ett sådant lif allt mer och mer och hålla det vid makt. Bönemöten hafva sin stora betydelse och välsignelse, men dessas hållande eller icke hållande kan dock icke tagas såsom ett afgörande kriterium på närvaron eller frånvaron af andligt lif inom en församling. Här tänka vi på sådana möten i den särskilda betydelse, som brefskrifvaren åsyftar. Rätt förstådt är hvarje församlingens gudstjänst ett bönemöte, där läraren och hvarje kristen i samfädd bön lyfta hjärtat till Gud. Och sådana bönemöten hållas i alla våra församlingar. Vår brefskrifvare fäller svår dom öfver de flesta af våra församlingar och deras medlemmar. Äfven drager han fram den ene pastorn efter den andre och fäller sin dom öfver dem. Men Jesus sade: Dömen icke, så skolen I icke varda dömda. Vi människor kunna icke se till hjärtat; det kan Herren allena. Blott en församling och en pastor finna nåd inför brefskrifvarens ögon. Tror han verkligen själf, att det står så förskräckligt illa till med alla de öfriga? Och så är en stor del af våra pastorer rädda för att predika väckelse! Om härmed menas väckelse efter reformert mönster, så äro nog *alla* rädda därför, men om det är fråga om väckelse i enlighet med Guds ord, så predikas den nog af alla. Jag har hört många af våra pastorer

predika, men ännu har jag icke hört någon, hvares predikan icke varit i öfverensstämmelse med Guds ord. Brefskrifvarens afgud, pastor Z., är alldeles icke ensam om att "säga folk sanningen fritt och oförskräckt". Vid våra konferens- och missionsmöten går det icke heller rätt till. Man borde efterapa metodister, baptister, missionsvänner och hvad allt de heta och springa från predikstolen ned bland folket i bänkarna och göra sig underrättad om deras själstillstånd. Vi hafva intet emot enskilda samtal, men vi tro på att låta folket gå hem, begrundande det förkunnade ordet. Det är en af orsakerna, hvarför så litet handskakande i allmänhet förekommer hos oss. Kunde man icke lätt göra folk till skrymtare genom att så där rätt i högen fråga dem angående deras förhållande till Herren? Sker icke sådant allra lämpligast mellan fyra ögon? Undomsföreningarna få också påskrifvet. Visst äro de icke fullkomliga. Ögonmärket är att söka allt mer förbättra dem. Att vid dessa föreningars möten "ofta" förekommer "ofog" och sådant, som är "ogudaktigt", till bakavisa vi såsom osant. Och så drabbas vi stackars präster af den domen, att vi icke nog nitälska för själars frälsning. Ja, mer än gärna erkänna vi vår stora brist och ofullkomlighet. Ack, om våra får i allmänhet kände sin lika väll! Men säg oss, huru mycket vi skola göra för att bli till lags? Vi försöka i all ringhet förkunna allt Guds råd om människors frälsning, men tyvärr synes det ofta vara förgäfves. Har manne vår kritiker tänkt på Jesus och hans verksamhet? Huru få voro icke de, som han lyckades omvända! Han grät, liksom hans fattiga redskap i alla tider få göra, däröfver att människorna icke ville tro Guds ord och omvända sig. Ja, och så måste äfven kappa och krage sin kos, om det skall bli riktigt bra, ty detta "yttre påhäng är till skada i Guds rike" och står "i vägen för framgångsfull andlig verksamhet." Kappan må ju gärna slopas, men kunna vi icke åtminstone få behålla den lilla oskyldiga prästkragen jämte prästrocken? Dräkten måtte väl i någon mån få vittna om ens

ämbete?! Hvarför börjar icke vår brefskrifvare krig mot t. ex. polismäns och bresbärarens uniformer? Ty enligt hans sätt att resonera måste dessa uniformer vara till skada för deras innehavares ämbete! Prästfruarna få också en släng af slefven. Stackars de! Det är icke godt att vara vare sig präst eller prästfru, i betraktande af de hagelskurar af kritik, som så frikostigt utösas öfver dem. I *det* stycket få de åtminstone dela sin kärleksfulle Mästares lott. Mot brevets slut heter det: "Mycket mera kunde påpekas." Ja, det är så sant, ty för den, som hängifver sig åt att "påpeka" sina medmänniskors fel, blir det aldrig brist på ämnen att "påpeka." Två gånger förut, den ena gången anonymt, har samme person "påpekat" ungefär samma saker som denna gång. Mycket i hans bref hafva vi här måst gå förbi för tids och utrymmes skull. Det kan ock gärna vara. Vi ha offentliggjort brevet och skrivit som vi gjort i förhoppning att komma både skrifvaren och oss enhvar till en smula begrundande öfver ett och annat. Må Herren i stor nåd bevara oss alla för fariseisk själfrättfärdighet och kärlekslöst dömande samt gifva oss nåd att i kristlig kärlek bistå hvarandra och uppmuntra hvarandra till tro och goda gärningar under vår gemensamma färd mot det härliga målet bortom tidens gräns, i Guds paradis.

Väntan på Herrens ankomst.

Predikan af pastor S. D. Hawkins vid konferensmötet i Powell Valley den 31 aug.

Edra länder vare omgjordade och edra ljus brinnande. Luk. 12: 35.

För sista gången kommer Herren Jesus förr eller senare till oss på besök här i detta lifvet, och det sista besöket skall måhända inträffa mycket snart, ja, snarare och äfven mera oförmodadt än vi ana. Huru viktigt är det icke då för oss att vara stadda i en ständig förberedelse och väntan på hans ankomst, så att den dagen icke må komma oss för hastigt uppå! Då det emellertid endast är Jesu lärjungar, som kunna rätt mottaga honom, så är det

nödvändigt att först hafva inträddt uti lifsgemenskap med honom. Sedan fordras det en ständigt vaksamhet enligt Jesu allvarliga ord i Luk. 12: 40: "Varen ock I redo, ty den stund I icke menen kommer Människosonen."

Betydelsen af den varningen visar sig strax vid tanken på huru lätt vi förälska oss i detta naturliga lifvet och huru redoboget vi förtrösta på de ting som synas. Guds barn äro ännu jordiska varelser; de hafva icke förlorat sin egenskap af att vara människor. Äfven såsom Guds barn äro de långt ifrån fullkomliga. Det händer därför, att innan de veta ordet af, är det något annat än Gud, som eröfrat hjärtats tillgifvenhet, och plötsligt upptäckes, att deras förtröstan står till något jordiskt. Det må vara en kärlek så skön som den grönska, hvilken om våren smyckar jorden, eller en förtröstan så präktig som den strålande stjärnhimlen, så måste dock själen frigöras från dem, om hon skall vara lycklig, ty både jord och himlar skola förgås genom Herrens ord. Må således ingen finna ro i den falska tron, att han med världskärlekens och världsförtröstans släpande mantelflikar är rätteligen omgjordad och redo att, då signalen ljuder, stå sin Herre till tjänst och skyndsamt löpa hans ärenden. Och om husherren i ett för tjänaren obehärdigt ögonblick finner honom oförberedd och oskicklig till tjänstgöring, hvad blifver manne följden? Skam, förebråelser och ett vanhederligt afsked från tjänsten. Huru kärleksfull är icke därför Herren, som gifvit oss en så kraftig uppmaning till vaksamhet! Han insåg visserligen, att den var högst nödvändig. O, att äfven vi rätt fattade vikten och betydelsen af densamma.

"Om någon älskar världen, i honom är icke Faderns kärlek", säger aposteln Johannes; men icke all världskärlek är oförenlig med kärleken till Gud. Vi kunna älska världen på ett rätt sätt. Det är den köttsliga, världsliga kärleken till det synliga, som omsnärjer vår fot och utsläcker ljuslågan i vår själ. Gud har ej gifvit oss det jordiska till att äga och besitta, det är blott ett lån, ett ombetroddt gods, som han på

sin återkommelses dagskall återtaga. Ingen får föra ett grand af det jordiska med sig öfver tidens gräns. Då någon blir ertappad med att söka komma i besittning af en annans egendom, så går det honom alltid illa. Det enda Gud gifvit oss till besittning är sig själf. Det är evigt lif, en evig himmelsk skatt, att känna (äga) Gud och den han sändt, Jesus Kristus. Ingenting annat än Gud tillhör oss. Ack, att vi så föga vilja äga honom! Vi tillhöra ingen annan än Gud. Ack, att vi så föga vilja att han skall äga oss!

Huru ofta släpa ej de fladdrande klädningsveckan! Länderna äro ej omgjordade, ljusen brinna ej, vi vänta icke Jesu ankomst, kanske snarare söka vi aflägsna ifrån oss tanken på hans närhet. Oroande bekymmer och ansträngningar för den timliga utkomsten taga kroppens och själens krafter grundligt i anspråk; penningen lägger sig på hjärtat; hårdt förvärfvade löner bortslösas; tiden, i synnerhet Herrens på söndagen och vid andra tillfällen, missbrukas till världsliga arbeten och tidsfördrif; njutningslustan omhuldas; bittra känslor gent emot grannen få ostördt hafva sitt tillhåll i hjärtekammaren; otuktiga tankar och begär tillåtas drifva sitt spel i själens boning; det retliga lynnet får ostraffadt hafva öfvermakten; det osläckliga begäret att tala förklenande ord om nästan näpses ej; den yttre verksamheten för Guds rike fyller hjärtat och sinnet till den grad, att Gud själf får föga rum därinne; högmod förhindrar mångenstädes Guds rikets tillväxt, ty man vill hafva äran och behaget att få sin egen vilja fram, och får man icke det, så vill man ingenting; öarlighet i affärer kallas icke med sitt rätta namn; föräldrars kärlekslöshet och försummelse gent emot sina barn ursäktas; barnens olydnad mot föräldrar begråtes ej; kallsinnighet makar emellan anses ej såsom en svår synd; en afgudisk kärlek till make eller barn beröfvar Gud hans rum i hjärtat; människors pris skattas högre än berömmelse inför Gud; nraktlåtenhet att efter förmåga bidraga till församlingsverksamhetens och missionens bedrifvande anses ej såsom straffvärd.

Med blicken på de många fikar, som behövas fästas upp, och de många lampor, som behöfva mera olja, tillropar Jesus sina lärjungar: Hållen eder färdiga! Omgjorden eder! Låten ljusen brinna! Men med hvarje förmaning gifver han ock den erforderliga kraften till dess åtlydande. Vi få icke fatta saken så, som om vi af egen kraft och drift skulle påkallas att utföra detta arbete och kämpa denna strid i själen. Kraften utgår från Jesus själf genom ordet och sakramenten. Därför säger ock aposteln: Se på Jesus! Detta seende betyder icke blott och bart tankens verksamhet, ehuru väl tanken måste vara med, utan här är fråga om hjärtats enfaldiga, barnsliga och flitiga hvilande vid Herren Jesus själf. Det förslår ej att kvardröja vid läran, vid kristendomen, utan det måste vara Kristi egen person, som är vårt högsta goda, själens innersta lif och tillvaro. Vi vandra med honom, lefva med honom, se på honom, hafva dagligt sällskap med honom, fly till honom i nöden, hafva honom ständigt i minne, se upp till honom med tillgifvenhet och förtroende, rikta tankar och önskingar till honom, så att han helt uppfyller själ och sinne. Herrens dyrbara närhet och nåd utgöra en mäktig häfstång mot onskans andemakter. Själens måste nämligen fyllas med något. Om hon icke fylles med frid och fröjd i Gud, så äro världen, djäfvulen och köttet färdiga att på sitt envisa sätt intränga och taga hjärtats boning i besittning.

På ett särdeles innerligt och personligt sätt erbjuder sig Herren Jesus åt själen i den heliga nattvarden, så att man här i sanning kan säga: "Smaken och sen huru ljuflig Herren är!" Hjärtat blir här uppfyllt af himmelsk sällhet på ett sätt, som ej annorstädes är möjligt. Enligt vårt konfirmationslöfte borde vi därför troget söka vår Frälsare i den heliga nattvarden, genom hvilken vi förkunna hans död, till dess han kommer. Hvilken kraftig påminnelse om Jesu sista och hvilken stund som helst möjliga ankomst, då vid hvarje nattvardsgång de allvarliga orden ljuda från altaret: "till dess han kommer."

Men om själens seende på Jesus är ett medel till vaksamhet, så äro böneropen det äfven. Många härliga löften om bönhörelse äro gifna i Guds ord. Herren Jesus säger själf i Matt. 21: 22: "Allt hvad I bedjen i bönen troende, det skolen I få." I bönen öppnar hjärtat sig för Gud. Man anropar honom om syndernas förlåtelse, tackar för undfången nåd, omtalar sina farhågor och sitt hopp, sina sorger och fröjdesämnen, klagar inför honom sin nöd, anropar honom om hjälp och öfverlämnar sig i hans händer. Hvilken fiende kan öfvervinna den själ, som lefver i ständig och innerlig bön? Det är en obeskriflig nåd att få bedja och äga sådana sköna löften om bönhörelse. Gud gifver den Helige Ande åt dem, som bedja om den gåfvan.

Säkerligen skulle det stå bättre till ibland dem, som vänta sin Herre, om de vore mera verksamma i kärlekens tjänst. Varen barmhärtiga såsom eder himmelske Fader är barmhärtig, säger vår Frälsare. Vi se icke alltid själfva, när fikarna släpa eller när lampans sken mattas. Huru barmhärtigt vore det icke då, om någon broder i kärlek gjorde oss uppmärksamma på faran! Se huru Jesus påpekade felen hos sina lärjungar! Vi kunde äfven tala om egentlig barmhärtighetsverksamhet såsom medel till vaksamhet. Förtröttas icke att göra det goda. Den, hvars hjärta, själ och kropp är ifrigt sysselsatt med att springa sin Herres ärenden, blir icke lätt ett byte för anfallande frestelser.

En säregen sinnesstämning kännetecknar den tjänare, som verkligen väntar sin Herre, den brud, som väntar sin brudgum, den moder, som väntar sin bortavarande son. De gifva sig ingen ro, de hafva så brådtom med förberedelser, de lyssna, de speja, alla krafter uppoffras för ett enda ändamål, hvilket intet annat får undantränga. Jesu vakande lärjungar likna dessa människor. Deras mål står klart, de vilja blott ett: "Beredd håll mig, o Jesu Krist, att vänta din ljufva ankomst." De äro saliga i sin väntan, ty de vänta något outsägligt godt, det är att få stå inför sin Herres ansikte med fröjd vid hans ankomst. För tidens

korta kval och fröjd erhålla de en rik ersättning uti Herrens nådefulla närvaro och hugsvalelse under de hastigt flyende dagarna. Sedan kommer det stora jublet, äran och upphöjelsen. Då få de sitta ned vid Herrens bord, och han skall själf omgjorda sig och gå och tjäna dem. Ja, saliga ro de tjänare, hvilka Herren finner vakande, då han kommer. Tänk, hvilken härlig lön den trogne tjänarens lön dock är! Herren styrke och uppehålle alla sina barn, då sorgerna blifva många, händerna matta och väntetimmarna långa.

“De som vänta efter Herren få en ny kraft.” Amen.

Nyheter.

Bellingham. Vid extra kyrkostämman, hållen den 27 aug., blef pastor F. N. Swanberg från Omaha, Nebr., enhälligt vald till pastor Gustaf Bergmans efterträdare. Vi hoppas att pastor Swanberg må finna det i enlighet med Guds vilja att komma hit ut och verka bland härvarande landsmän. Gud välsigne den kyrkliga verksamheten härute, att många själar måtte föras från satans makt till Gud.

Den 18 sept. afreste Pastor Bergman och fru till Varna, Ill. Kommer att på genomresa hälsa på anhöriga i Rockford, Ill.

* * *

Ferndale, Wash. Söndagen den 9 sept. hölls konfirmation härstädes, då Elder och Carl Torell, Hedvig Runsten och Sina Johnson inför församlingen aflade sina trohetslöften, lofvande att vara sin Herre och Frälsare trogna. Gud välsigne dessa unga på deras pilgrimsfärd härnere, att de måtte blifva bevarade från det onda. (Joh. 17: 15).

* * *

Clearbrook. Oscar Estergren, 10 år gammal och son till A. E. Estergren, afled helt hastigt vid tre-tiden på morgonen den 3 sept. Begrafningen skedde på tisdags e. m. den 4. Gud tröste och hugsvale de sörjande föräldrarna och syskonen. Herren hålle oss beredda att kunna mottaga honom, då han kommer.

DÖPTA.

Af pastor Gustaf Bergman:

Den 22 juli: Lillie Allvira, dotter till Carl Otto och Johanna Blom, Ferndale, Wash.;

—samma dag: August, son till mr och mrs Swan G. Walin, Ferndale;

den 1 aug.: Mabel Elisabet, dotter till John och Augusta Johnson, Lynden, Wash.;

den 24 aug.: Carl Oscar Valfrid, son till Carl och Anna Maria Hendrickson;

den 30 aug.: Burt Albert, son till Nels och Emma Nelson, Blaine, Wash.;

samma dag: Minnie Pauline, dotter till Nels och Emma Nelson, Blaine, Wash.;

den 2 sept.: Maria Irene, dotter till William och Katarina Newman, Clearbrook, Wash.

Columbia-konferensens möte.

Den 29 aug.—2 sept. höll Columbia-konferensen allmänt missionsmöte och extraordinarie affärsmöte i Saron-församlingen i Powell Valley och Immanuels-församlingen i Portland, Ore. Affärssessionerna höllos i den förstnämnda församlingens kyrka. Vid detta möte voro konferensens alla pastorer, med undantag af pastor Gustaf Bergman, närvarande. Denne hade flyttningsbekymmer och brådtom med bestyren för sin flyttning från sitt fält och konferensen, hvadan han bad om ursäkt, som ock beviljades. Följande lekmannaombud voro ock närvarande: hrr P. N. Almquist, Powell Valley; J. A. Nordeen, Portland; B. Swanson, Tacoma; O. Hammarlund, Spokane. Tvenne studerande närvoro äfven, nämligen Oscar Liden, som tillfälligt betjänar Sions-församlingen i Coeur d'Alene, Idaho, och J. R. Olson, som likaledes tillfälligt förestår den nybildade Augustana-församlingen i East Portland, Ore. Tillika hade vi glädjen att hafva med oss vid detta möte pastor Alfred Nelson, reseombud för synodens tidningar och förlagsverksamhet.

Mötet öppnades med firandet af högtidlig gudstjänst i Saronkyrkan på kvällen den 29 aug., därvid ordföranden, pastor Martin Larson, höll konferenspredikan öfver ämnet: *Några steg i Jesu fotspår*, Texten utgjordes

af 1 Petr. 2: 21—25. Pastorena Gustaf E. Rydquist och Alfred Nelson tjänade som liturger. Församlingens lärare, pastor B. S. Nyström, hälsade konferensen hjärtligt välkommen till församlingen.

Konferensen hade kallats till extra affärsmöte på grund af ett viktigt anbud, som erbjudits rörande den för konferensen så betydelsefulla skolfrågan. Efter det sessionen på vederbörligt sätt öppnats morgonen den 30 aug., upptogs därför genast detta ärende till behandling.

Det första som därvid förekom var helt naturligt skolkommittéens rapport. Denna upplästes af kommittéens ordförande, pastor J. Jespersion, och hade följande lydelse:

“Till vördade Columbia-konferensen.

Guds nåd och frid!

Skolkommittéen, som invaldes vid konferensmötet i Moscow förliden mars månad, ber att härmed få rapportera följande: Några veckor efter nämnda konferensmöte började The Commercial Club of Coeur d'Alene, Idaho, att underhandla med kommittéens ordförande, hvilka underhandlingar ledde därtill, att nämnda Commercial Club erbjöd kommittéen 10 acres välbeläget land och \$25,000 för konferensens läroverk, med villkor att konferensen samlar \$75,000. Den 18 juli sammanträdde kommittéen i Coeur d'Alene och tog anbudet i noga öfvervägande samt beslöt enhälligt att till konferensen rekommendera dess antagande. Medföljande kontrakt mellan The Commercial Club och kommittéen framställer anbudet i dess helhet.

Äfven har kommittéen fått mottaga från herr John F. Firch en skrifvelse, däri han lofvar skänka läroverket 100,000 aktier i ett grufbolag, hvilka han förbinder sig att efter två år igenlösa med \$100,000, om konferensen så önskar, med villkor, att läroverket förläggas i Coeur d'Alene, Idaho, och kallas The Firch College.

Må Herren i nåd med sin Ande leda konferensen vid behandlingen af denna viktiga sak.

Värdsamt å kommittéens vägnar,
J. JESPERSON, ordf.

De båda i föregående rapport nämnda dokumenten upplästes äfven. Det förstnämnda framställer i detalj de vid anbudet fästa villkoren. Dessa äro i korthet, att då konferensen samlat \$9,000, så erhålles från Commercial Club \$3,000; sedan erhålles en dollar för hvarje tre, som konferensen samlar; skolarbetet bör påbörjas senast i september nästa år. Det särskildt förmånliga i detta anbud är det, att ingen begränsning i tiden är fastställd, d. v. s. konferensen är icke förbunden att inom en viss tid samla det angifna beloppet för att tillgodogöra sig anbudet, utan kan därtill använda så lång tid som helst.

Behandlingen af kommittéens rapport och de öfriga dokumenten upptog större delen af trenne sessioner, hvadan den bör kunna anses för att hafva varit allra möjligast allsidig och grundlig. Resultatet blef, att konferensen enhälligt antog kommittéens rapport, Commercial Clubs anbud och gifvan från hr Fitch.

Så har då verkligen Columbia-konferensen fattat afgörande och pregnant beslut i skolsaken. Nu gäller det att utan onödigt dröjsmål skrida till verket med ett läroverks igångsättande. Därtill hör ju ock insamlande af penningar. Mycket annat därjämte. Om allt detta är nu icke nödigt att här skriva.

Konferensen bestämde, att direktionen till en början skall bestå af sju medlemmar. Till direktörer för tiden till nästa årsmöte valdes följande: pastorerna M. L. Larson, J. Jesperson, C. J. Renhard, C. E. Frisk och N. J. W. Nelson; hrr John E. Erickson, Spokane, och C. B. Green, Moscow.

Denna direktion bekläddes med makt att handla efter bästa förmåga i allt som rör skolsaken till nästa konferensmöte. Till det mötet skall den ock framlägga förslag till konstitution för den nya skolan.

Pastor J. Jesperson invaldes som den nya skolans president. Hans lön bestämdes till \$1,200 för året.

Må Gud välsigna defattade beslöten, och må konferensen som en man understödja detta nya skolföretag, som afser befrämjan-

det af Guds rikssak ibland vårt folk.

Pastorerna V. N. Thorén, dr G. A. Anderson och B. S. Nyström utnämndes som kommitté att författa lämpliga resolutioner med hänsyn till den särskildt i staten Washington pågående agitationen för genomdrifvande af lagstiftning, beviljande s. k. "local option". Kommittéens resolutioner antogos. Pastor V. N. Thorén valdes som kommitté att på bästa sätt befrämja nykterhetsverksamhets bedrivande bland vårt folk.

Hvarje kväll höllos tvenne predikningar i hvardera kyrkan i Powell Valley, Portland och East Portland. På torsdags e. m. hölls en predikan och diskussion i hr Wm. Petersons skogsdunge nära intill kyrkan. Pastor C. R. Swanson inledde diskussionen medelst följande tesar:

"Ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden!"

1. Hurudan är Guds vilja, som vi bedja skall ske på jorden, som den sker i himmelen?

a) Den är fullkomlig och oberoende. Det är icke vår bön, som bereder fullbordan åt Guds vilja. 'Herrens råd blifver evinnerligen.' Ps. 33: 11.

b) Den är god och nådig samt åstundar alla människors frälsning; men den är ej tvingande, då det gäller vårt eget nådaval. Vår onda vilja kan göra, att Guds vilja ej sker så, att vi för våregen del därigenom varda saliga. Vi bedja därför, att Guds vilja må ske på jorden såsom i himmelen, ty där sker den så, att alla, som där äro, därigenom äro saliga. 1 Tim. 2: 3, 4; Dan. 7: 10; Uppb. 7: 9, 10.

c) Den står i strid med djäfvulen, världen och vårt eget kött, hvilka äro fiender till Guds vilja, och 'hvilka icke tillstädja, att vi helga Guds namn och att hans rike må komma till oss.' Rom. 7: 14, 15.

2. Villkoren för att Guds vilja skall blifva rådande öfver och i oss.

a) Att Gud fått bryta och förhindra vår egen köttsliga vilja samt borttaga alla onda råd. Apg. 9: 1—16; 16: 27, 28.

b) Att Guds Ande får undervisa oss om hvad som är Guds vilja med oss. 1 Kor. 2: 10, 11.

c) Att vi blifva fasta i Guds ord, i bönen och i tron i alla våra lifsdagar. 1 Petr. 1: 5.

3. Det saliga tillstånd, som de troende befinna sig uti, då de med full trygghet och trosvisshet kunna bedja: 'Ske din vilja', ty:

a) därmed erkänna de, att när Guds vilja sker, då är allt godt och saligt, äfven om man mången gång till följd af sin egen vilja ej förstår det. Ebr. 11: 24—26; sv. ps. 255: 7;

b) därmed uttrycka de sin barnsliga undergifvenhet under Gud som sin Fader, Matt. 26: 39;

c) därmed bekänna de sin tro och sitt hopp för evigheten. Joh. 14: 1—3."

Följande eftermiddags samlades man på samma plats. Pastor Jesperson höll ungdomstal öfver ämnet: Vår svenska ungdom i västern. Sedan höll syföreningen sin syauktion.

Lördags e. m. firades Herrens heliga nattvard i Saron-församlingen. Pastor Alfred Nelson höll skriftetal med ledning af Ords. 9: 1—6. Efter nattvardsgången gifvo de båda studerandena hvar sitt tänkespråk.

Därmed afslöts mötet, hvad Saron-församlingen beträffade. Stor gästvänskap ådagalades mot gästerna. Till församlingen säga vi ett uppriktigt, hjärtligt tack!

Söndagen tillbragtes i den nybyggda sköna Immanuels-kyrkan i Portland. Kyrkan är nog den vackraste, både utan och innan, inom vår konferens. Hon är ock väl belägen i en vacker stadsdel. Bredvid kyrkan har församlingen uppfört ett ståtligt pastorsboställe. Kostnaden för hela egendomen belöper sig till omkring \$25,000. Å densamma har församlingen en skuld uppgående till ungefär \$9,000. Tyvärr äro vi icke i tillfälle att denna gång visa våra läsare en bild af kyrkan.

Dagens högtidligheter begynte med söndagsskola, hvarvid några af pastorerna höllo korta tal till de församlade söndagsskolbarnen.

Högmässa och nattvardsgång började kl. 10:30. Pastor J. Jesperson höll skriftetal öfver orden i 1 Kor. 11: 28. Dr G. A. Anderson höll högmässopredikan öfver dagens text. Många voro de,

som knäböjde vid Herrens bord och undfingo de härliga häfvor, som där utdelades. Liturger vid detta möte voro konferensens sekreterare och skrifvaren.

Klockan 2 vidtog invigningshögtiden. Konferensordföranden, pastor Martin L. Larson, höll invigningstal med ledning af Es. 57: 15, därvid behandlande ämnet: Guds härliga namn, trefaldiga boning och välsignade verksamhet. Sedan kören därpå utfört passande, anslående sång, förrättade ordföranden på öfligt sätt den vackra invigningsakten, biträdd af de öfriga pastorerna samt den norsk-lutherske pastorn J. M. Nervig. Ett offer upptogs för byggnadskassan. Pastor C. E. Frisk höll därefter högtidstal på engelska språket öfver ämnet: "The Amiableness of the Lord's Tabernacles". Kyrkan rymmer omkring 700 personer, men vid detta tillfälle voro nog många flera närvarande, ty kyrkan var till trängsel fylld.

På kvällen hölls den sista guds tjänsten under mötet. Först talade General Councils missions-superintendent, dr J. C. Kunzmann. Vi väntade höra ett mycket gediget tal, men tyvärr blefvo vi grundligt besvikna, ty han undfägnade sina åhörare med en hel hop smicker öfver svenskarna. Pastor V. N. Thorén predikade på svenska öfver dagens aftonsångstext med ämne: Människoandens förmåga att fatta Guds djupheter.

Till sist utbyttes sedvanliga ömsesidiga tacksamhetsbetygelser af församlingens lärare, pastor C. J. Renhard, och konferensens ordförande.

Så var detta högst minnesvärda och betydelsefulla konferensmöte slut. Må de predikningar, som höllas, de tal, solo-, kvartett- och körsånger, som presterades, bära mycken frukt för Guds rike inom de tre församlingarna.

Välsigne Gud sitt Sion ibland oss!
N. J. W. N.

Vingslag.

Min själ, o Jesus, längtar
i stillhet efter dig
likt duftan, hvilken trängtar
till nästet på sin stig.

Här uti låredalen
bland faror och besvär,
här gästa ofta kvalen,
och friden banlyst är.

MOLINEPIANON & ORGLAR

Äro till alla delar mera omsorgsfullt byggda än alla andra och hafva således en mera klar och fyllig ton samt vara längre. De säljas nu billigt. Kataloger och prislister erhållas gratis genom att tillskrifva

J. PETERSON & CO., - Moline Ill.

OSCAR LARSON,

Tyger, Kläder, Skor,
Hattar, Herrekliperings-artiklar och
Grocerier.

TROY, - - - - - IDAHO.

Madison Lumber Co.

Dealers in all kinds of

Building Material

Coal & Wood. Moscow, Idaho

O. C. CARROW Grocerier

Billigaste och bästa platsen att göra
sina uppköp.

MOSCOW, - - - - - IDAHO

COLLINS & ORLAND HARDWARE CO.

General
Hardware

Moscow, Idaho

OLSON & JOHNSON

Möbel- & Järnhandel

Stort lager & Priserna de billigaste
Troy, Idaho.

PRENUMERERA

nu på vår kyrkas tidningar

✻ Augustana ✻

Augustana Journal

Ungdomsvännen

Adressera:

AUGUSTANA BOOK CONCERN,
ROCK ISLAND, ILL.

Svenskt apotek

Doktorsrecept ifyllas prompt
och omsorgsfullt.

Färg, Oljor, Böcker, Skrifmate-
rialier och allt, som tillhör en
välordnad apotekarverörelse
alltid på lager.

C. V. JOHNSON

Troy, Idaho

Det bästa är alltid det billigaste, och
det är hvad ni får hos

Geo. Creighton,

parti- och minuthandlare med

Tyger, Kläder och Skor

SVENSKA TALAS.

MOSCOW, - - - - - IDAHO.

Endast bästa arbete utföres å

Moscow Steam Laundry

H. P. EGGAN.

Skandinavisk Fotograf.

Porträtter insättnas i ram.
Rikhaltigt förlag af tafnor.

3:dje gatan, - Moscow, Idaho.

Will E. Wallace

JUELERARE och OPTIKUS

Opp. Post Office. - Moscow, Idaho.

CHILDERS BROS.

Fresh and Home-made

CANDIES, ICE CREAM & SOFT DRINKS

MOSCOW, - - - - - IDAHO.

Hagan & Cushing

Första klassen-

Kötthandel

BUTIK Å MAIN STREET

Högsta kontanta pris betalas för biff,
fläsk, fårkött och fjäderfä.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist.

Stort förlag af skol- och andra b'cker
samt utrustning för kontor och skolor.

MOSCOW, - - - - - IDAHO.

Motter, Wheeler Co.

The Leaders

MOSCOW, - - - - - IDAHO.

JAP-A-LAC

Wood finish, Floors Furniture, etc.

The Gem City Hardware Comp., Ltd.

MOSCOW, - - - - - IDAHO.

DAVID & ELY

DEPARTMENT STORE

The largest and best stock of goods in North
Idaho. Call and look the stock over

MOSCOW, - - - - - IDAHO.